

του και πώς διήλθε τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ὄλου του.

Καὶ ἤδη ἐρωτῶν: τί κακὸν παράδειγμα ἐνεσταλάχθη εἰς τὴν καρδίαν τοῦ μικροῦ ἀπὸ τὴν ἀνωτέρω διήγησιν; ἐκτὸς ἐάν ὡς κακὸν θεωρηθῇ τὸ ὅτι ἐμαθε νὰ θεωρῆ ὡς μεγάλον κακὸν τὴν ζήλειαν καὶ τὸν φθόνον.

Ἀρχιμ. Γερβάσιος Παρασκευόπουλος

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΜΕΝΕΤΟ ΩΣ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΣ

Οὐδεὶς ἕτερος χαρακτηρὸν ἐπέκλυσε τόσον τὸν νοῦν οὐδ' ἀπησχόλησε τόσον τῆς καρδίας τοῦ κόσμου πάσης τάξεως καὶ ἐποχῆς ὅσον ὁ τοῦ Ἰησοῦ. Ἐκτὸς τῶν Ἰουδαίων καὶ ὅλος ὁ εἰδωλολατρικὸς κόσμος ἐναγωνίως ἀνέμενε τὴν ἔλευσιν κάποιου ἐξ οὐρανοῦ ἀνθρώπου ὡς ἐλευθεροῦ ἀπὸ τῶν δεινῶν. Βεβαίως ἡ ἐπιήρεια τοῦ πανδημιότου χρόνου, ἡ ἀμάθεια, καὶ ἡ κερκαλοσύνη, ἐπέφερον μεγίστην ἀλλοίωσιν, σύγχυσιν, καὶ κολόβωσιν εἰς τὴν παγκόσμιον περὶ Μεσσίου ἰδέαν ἀλλὰ περ' ὅλα ταῦτα δὲν ἐξεριζώθη ἀπὸ τὴν ψυχὴν τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅπως μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου τὰ πρὸ ἡμῶν ἀντικείμενα κατ' ὀλίγον συσκοτίζονται, ἀμυροῦνται, δὲν διακρίνεται τὸ χρώμα των, τὸ σχῆμα, τὸ μέγεθος, ἡ ποσότης, καὶ τέλος ὡς ἀμορφὸς τις ὄγκος παρουσιάζονται τὰ πρὸ ἡμῶν μόλις νυκτῶται καλῶς, οὕτω καὶ ἡ περὶ Μεσσίου ἰδέα ἐφ' ὅσον τὸ πνευματικὸν τῆς ἀρχαιότητος σκότος ἐπυκνοῦντο, καὶ τὸ πρωτόγονον πῶς ἀπεμικρύνετο, ἡλλοιοῦτο καὶ παρεστράφητο, ἀνκλόνως δὲ τῆς νοσηρότητος, τῆς ἀναπτύξεως καὶ τοῦ κλίματος ἐκάστου λαοῦ ἔλαβε καὶ ἀνάλογον μορφήν. Ἰνα μὴ μακρυγορῶμεν δὲ θ' ἀρκασθῶμεν ἐξετάζοντας τί περὶ τούτου ἐπίστευον οἱ κυριώτεροι λαοὶ τῆς ἀρχαιότητος. Οἱ Ἰνδοὶ ἀνέκαθεν ἐπίστευον εἰ ἢ δευτέρω δυνάμει τῆς Θεότητος θὰ ἐσαρκωτοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα Βισνοῦ ἵνα ἐπανορθώσῃ τὸ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα μεταδοθὲν κακὸν ὑπὸ τοῦ κακοῦ δαίμονος Σίδχ. Οἱ Πέρσαι ἀφ' ἑτέρου ἐπίστευον, ὅτι ὁ Ἰῆδς τοῦ Θεοῦ Ὀρμούζ ὀνομαζόμενος Μίθρα θὰ σαρκωθῇ ἵνα ἀπαλλάξῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὰ δεινὰ τοῦ δαίμονος Ἀριμάν. Οἱ Αἰγύπτιοι ἐκ τρίτου ἐπίστευον ὅτι ἐκ τῆς Θεᾶς Ἰσιδος θὰ ἐγεννηθῶ ὁ Ὄρος ὅστις σαρκούμενος θὰ ἡλευθέρωνε τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν κακοδαίμονίαν ἣν μετέδωκεν ὁ κακὸς δαίμων Ὅσιρις ἐκ μίσους πρὸς τὴν Ἰσιδα. Περ' Ἑλλησι τέλος οἵτινες παραπλήρως πρὸς τοὺς Ρωμαίους ἐπίστευον, ὁ μῦθος τῆς Πανδώρας καὶ τοῦ Χρυσοῦ αἰῶνος συμβολίζει ὀφθαλμοφανῶς τὴν πρὸ τῆς προπατορικῆς ἁμαρτίας εὐτυχίαν τοῦ κόσμου καὶ τὴν μετὰ ταῦτα δυστυχίαν ἣν καθίστα ἀνεκτήν ἢ ἀναπολείνισα Ἐλπίς περὶ τῆς ἐλευθεσίας τοῦ Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ. Ὁ μῦθος τῆς γεννήσεως τῆς Ἀθηνᾶς δὲν συμβαλλεῖ τὸν Χριστὸν ὡς τέλειον Θεὸν ἐκ τελείου Θεοῦ γεννηθέντα, καὶ ὑπερφυσικῶς καὶ ἀσπύρως σαρκιωθέντα; Ἡ Ἀθηνᾶ ἦτο Θεὰ τῆς Σοφίας, ἀλλὰ μήπως καὶ ὁ Χριστὸς δὲν ἀποκαλεῖται Σοφία Θεοῦ ἐν τῇ Γραφῇ! Ὁ μῦθος τοῦ Δεσμώτου Προμηθέως δὲν συμβολίζει τὴν προσπάθειαν τῶν πρωτοπλάστων νὰ ὑποκλέψουν τὴν Θεῖαν Παγσόφειαν διὰ τοῦ ἀπηγορευμένου καρπού, καὶ τὰς ἐνεκα τούτου μετέπειτα δυστυχίας τῆς ἀνθρωπότητος

μακρὰν τοῦ Παράδεισου καὶ ἐν τῇ ἀγῶνι καὶ καταρμιμένη γῆ; Μήπως καὶ τῆς ἀνθρωπότητος τὰ ἐντόθια δὲν κατέτρωγεν ὁ Γύψ τῆς κολάσεως, εἰς ὅτου ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς ἐσόνευσε διὰ τοῦ Σκυρικῶ του θανάτου αὐτόν; Ὁ ἐκ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου καταγόμενος Ἡρακλῆς δὲν συμβολίζει τὸν Θεάνθρωπον Χριστὸν; Ἀλλὰ μήπως μόνον ὁ ἀμαθὴς λαὸς ἐπίστευε ταῦτα; Πλείστοι ὅσοι σοφοὶ τῆς ἀρχαιότητος δὲν ἐπίστευον εἰς τὴν ἔλευσιν τοῦ Θεανθρώπου; Ὁ Κομφούκιος π. χ. τῆς Κίνας φέρεται εἰπὼν ὅτι ἐκ τῆς Ἰουδαίας θ' ἀναφανῆ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Οἱ σοφοὶ Μάγοι οἱ ἐλλόθοντες εἰς προσκύνησιν τοῦ Βασιλῆος Βρέφους δὲν ἀποτελοῦν τραγὴν ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι οἱ σοφοὶ τῆς ἀνατολῆς ἀνέμενον τὸν Θεάνθρωπον; Οἱ Ρωμαῖοι κληρονομοὶ Κικέρων, Τάκιτος καὶ Σουετώνιος δὲν διακηρύττουσιν ὅτι κρατεῖ κοινή γνώμη ὅτι πλησιάζει ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐκ τῆς Ἰουδαίας θ' ἀναφανῆ ὁ Θεάνθρωπος Λυτρωτῆς; Ἦ δὲ νὰ εἶπω περὶ τοῦ Σωκράτους ὅτι καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας θαυμάζουσι διὰ τὸ προορατικὸν τοῦ χάρισμα καὶ ἀποκαλοῦν προεκραγέμενα τοῦ Χριστιανισμοῦ σπινθῆρα, καὶ πρόδρομον τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ εἰδωλολατρικῷ κόσμῳ καὶ τῇ φιλοσοφίᾳ. Πολλὰ καὶ ἰδίως ἐν τῇ ἀπολογία τοῦ ὁ Σωκράτης ἐλεεινολογῶν τοὺς Ἀθηναίους διὰ τὴν διακροῦσιν των λέγει: «Καθεύδοντες διατελοῦσιν ἂν εἰ μὴ ὁ Θεὸς ἄνωθεν πέμψῃ ἐφ' ὑμᾶς ἀνθρώπον κηδόμενος ὑμῶν». Ἐπίσης εἰς τὸν διάλογον Ἀλκιβιάδης Β' προσηρτεῖται ὅτι ἐπίκειται ἡ ἔλευσις τοῦ ἀναμενόμενου Θεανθρώπου, ὅστις θὰ διδάξῃ τὴν ἀληθῆ ἠθικήν. Ἰνωστοὶ ἐπίσης ὅτι τῇ προτροπῇ τοῦ Σωκράτους οἱ Ἀθηναῖοι ἴδρυσαν τὸν ναὸν τοῦ Ἀγνώστου Θεοῦ ἐξ οὗ λαβὼν ἀφορμὴν ὁ οὐρανοδόμων Παῦλος ἀπήγγειλε τὴν θαυμασίαν του ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ ἀγόρευσιν ἧς τμήμα μόνον μᾶς περιέσωσεν ὁ ἱερὸς Δουκᾶς. Παραλείπομεν τὰς προρρήσεις τῶν Μάγων, Μάντεων, Σιδυλλῶν κλπ. καὶ ὑπενθυμίζομεν μόνον τὴν πρὸς τὸν Ἰουλιανὸν ἀπάντησιν τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν ἧτις ἀποτελεῖ ἐπικύδειον τῆς εἰδωλολατρίας πρὶν εἶναι ὁ Χριστιανισμὸς ἐδραιωθῇ. Ἀλλὰ μήπως καὶ οἱ ἄρχοντες δὲν ἐπίστευον εἰς τὴν ἔλευσιν τοῦ Θεανθρώπου; Πῶς ἐξηγεῖται ἡ ἀπόφασις τῆς Συγκλήτου ν' ἀπαγορευθῇ ἡ ἀνατροφή πάντος ἄρρενος τέκνου ἐν Ἀνατολῇ θὲν ἀνεμένετο ὁ Χριστὸς ἧτις δὲν ἐξετελέσθη εἰμὴ ὑπὸ μόνου τοῦ Ἡρώδου φογεύσαντος 14 χιλ. γῆτια;

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται Θεομῶς ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. ἀναγνώστων τυχὸν δὲν θὰ ἐπεθύμουν νὰ λαμβάνουν τὸ φύλλον νὰ τὸ ἐπιστρέψουν καὶ θὰ μᾶς ὑποχρεώσουν καθ' ὅτι ὑπάρχει μεγάλη ζήτησις ἰδίως τοῦ πρώτου φύλλοντος ὁποῖον σχεδὸν ἐξηγητήθη χωρὶς νὰ προφθάσωμεν νὰ στείλωμεν εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς μας, ἢ δὲ ἀνατύπωσις εἶναι λίαν δαπανηρά. Ἐν ἀνάγκῃ εἴμεθα διατεθειμένοι καὶ νὰ τὰ ἀγοράσωμεν πάλιν. Ἐπίσης οἱ κ. κ. συνεργάται παρακαλοῦνται νὰ ἐγγράφουν συνδρομητὰς ἐκείνους δι' οὓς ἔχουν πεπολιθῆσιν ὅτι μετ' εὐχαριστήσεως θὰ τὸ ἀναγνώσουν.